

ЖИВІ НЕБЕЗПЕЧНІШІ ЗА МЕРТВИХ

АЙЛС ТА РІЦЦОЛІ ЗНОВ У ГРІ
ВІД АВТОРКИ РОМАНІВ «ХІРУРГ» І «АСИСТЕНТ»

Мертва дівчина в морзі виявляється... живою. Патологоанатом Мойра Айлз помічає це випадково і рятує її. Проте смертниця не квапиться дякувати. Вона вбиває охоронця й бере у заручники працівників та пацієнтів лікарні. Серед них — вагітна детектив Джейн Ріццолі. Мора і чоловік Джейн, ФБР-івець Гебріел, намагаються з'ясувати, кому і за що мститься незнайомка. Але вашингтонський спецзагін, який вривається до лікарні, розстрілює смертницю. В останню мить дівчина встигає шепнути Джейн одну-єдину фразу. Це — ключ, за допомогою якого можна відімкнути двері від злочинних секретів найвищих владних ешелонів США.

Це більш ніж моторошно. У неповторому стилі авторки.

Гарлан Кобен

Ця книжка із карколомними поворотами сюжету не дасть вам спокою.

“Entertainment Weekly”

18+

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8093-9



9 786171 280939

ТЕСС ГЕРРИТСЕН
СМЕРТНИЦІ

ТЕСС ГЕРРИТСЕН

СМЕРТНИЦІ



БЕСТСЕЛЕР THE NEW YORK TIMES



TESS

GERRITSEN

Vanish

A NOVEL

**ТЕСС
ГЕРРИТСЕН**

Смертниці

РОМАН

ХАРКІВ  **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**
2020

УДК 821.111(73)
ГЗ9



Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Gerritsen T. Vanish : A Novel / Tess Gerritsen. — New York :
Ballantine Books, 2016. — 464 p.

Переклад з англійської *Олени Оксенич*

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

ISBN 978-617-12-8093-9
ISBN 978-1-101-88527-7 (англ.)

- © Tess Gerritsen, 2005
- © Depositphotos.com / Vovashevchuk, обкладинка, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

І знову присвячується Джейкобові

ПОДЯКИ

Я глибоко вдячна моїй агентці та провідній зорі Меґ Ралі, Джейн Беркі та Дону Клірі з агенції Джейн Ротросен, Лінді Мерроу та Джині Сентрелло з «Баллантайн букс» і Селіні Волкер з «Трансворлд». Без вас усіх це було б неможливо.

1

Мене звати Міла, і це моя історія.

Я могла б почати її у стількох місцях. У Кривичах — містечку Мядельського району на берегах річки Сервач. Могла б почати з того дня, коли мені було вісім років і померла моя мати, чи з того, коли мені було дванадцять і мій батько впав під колеса сусідської вантажівки. Однак, гадаю, варто почати тут, у мексиканській пустелі, далеко від рідної Білорусі. Саме тут я втратила цноту. Тут загинули мої мрії.

Зараз листопад, день безхмарний і великі чорні птахи ширяють у небі — такого синього неба я ще ніколи не бачила. Сиджу в білому фургоні, яким кермують двоє чоловіків; вони не знають мого імені, воно їм байдуже. Просто сміються й звать мене Рудою Сонею — відколи побачили, як я виходжу з літака в Мехіко. Аня каже, що все через моє волосся. «Руда Соня» — фільм, я його не бачила, зате Аня дивилася. Вона пошепки пояснює, що там ідеться про прекрасну воїтельку, яка рубас ворогів мечем. Здається, чоловіки з мене глузують, бо я не прекрасна й не воїтелька. Мені лише сімнадцять, і я налякана, бо не знаю, що буде далі.

Ми з Анею тримаємося за руки, поки фургон везе нас разом зі ще п'ятьма дівчатами крізь пустелю з поодинокими жорсткими кущами. «Мексиканський тур» — ось що нам обіцяла та жінка в Мінську, але ми знали, про що насправді йдеться — про втечу. Про шанс. Сідаєш на літак до Мехіко, так вона сказала, а там, в аеропорту, тебе зустрічають і допомагають перебраться через кордон, до нового життя.

— Що хорошого ви маєте тут? — питала вона. — Доброї роботи для дівчат немає, нема квартир, нема гідних чоловіків. У вас немає батьків — нема кому допомогти.

Вона розвернулася до мене:

— А ти, Міло, так добре говориш англійською. Зможеш влаштуватися в Америці ось *так*. — Вона клацнула пальцями. — Будьте сміливі! Ризикніть. Роботодавці оплатять вам дорогу, то чого ви чекаєте?

Не цього ми чекали — так я думаю, поки за вікном повз нас котиться безмежна пустеля. Аня тулиться до мене, усі дівчата у фургоні мовчать. Ми всі починаємо ставити собі одне-єдине питання: «*Що я накоїла?*».

Ми їдемо увесь ранок. Двоє чоловіків, які сидять попереду, нічого нам не кажуть, але той, що на пасажирському сидінні, все розвертається й зиркає на нас. Він завжди шукає поглядом Аню, і мені не подобається те, як він на неї витріщається. Вона не помічає — дрімає в мене на плечі. У школі ми завжди кликали її мишкою, така вона сором'язлива. Шаріється від першого-ліпшого хлопчачого погляду. Ми однолітки, та коли я дивлюся на її сонне обличчя, то бачу дитину. І думаю: не варто було брати її з собою. Треба було сказати, щоб лишалася у Кривичах.

Нарешті фургон звертає з шосе й котиться ґрунтівною. Інші дівчата скидаються зі сну, дивляться у вікно на коричневі пагорби, по яких, мов старі кістки, розкидані валуни. У моєму рідному місті вже випав перший сніг, але тут, у цьому позбавленому зими краї, є лише пил, синє небо й сухі куці. Ми зупиняємося, чоловіки озираються на нас.

Водій каже російською:

— Тут треба вийти, підемо пішки. Це єдиний шлях через кордон.

Двері відчиняються, ми виходимо по одній — семеро дівчат, усі кліпають і потягуються після довгої дороги. Хоча сонце й яскраве, тут прохолодно, холодніше, ніж я думала. Аня бере мене за руку, вона тремтить.

— Сюди, — наказує водій і веде нас із дороги на стежку, що піднімається на пагорби.

Ми пробираємося повз валуни й колючі кущі, що дряпають ноги. На Ані туплі з відкритими пальцями, їй доводиться часто зупинятися, щоб витрусити з них гострі камінці. Нас усіх мучить спрага, але чоловіки дозволяють нам лише раз зупинитися, щоб попити води. Ми йдемо далі, видряпуємося кам'янистою стежкою, як незграбні кози. Доходимо до перевалу й ковзаємо вниз, до купки дерев. Унизу бачимо висохле гирло річки. На березі — сміття, залишене тими, хто перетинав кордон до нас: пляшки з-під води, брудний підгузок, старий черевик, шкірзамінник потріскався під сонцем. На гілці тріпоче уривок синього брезенту. Цим шляхом пройшло чимало мрійників, і наша сімка йде до Америки їхніми слідами. Раптом усі мої страхи випаровуються, бо тут, у цьому смітті, свідчення того, що ми вже близько.

Чоловіки махають, підганяючи нас, ми починаємо підйом на протилежний берег.

Аня смикає мене за руку.

— Міло, я не можу більше йти, — шепоче вона.

— Мушиш.

— У мене нога кривавить.

Я дивлюся на її збиті пальці, на кров, що виступила на ніжній шкірі, й гукаю до чоловіків:

— Моя подруга ногу поранила!

Озивається водій:

— Мені начхати. Не зупиняйтеся.

— Ми не можемо, їй треба перев'язати.

— Або ви йдете далі, або ми кидаємо вас двох тут.

— Хоч дайте їй перевзутися!

Чоловік розвертається. Змінився вмить. У нього таке обличчя, що Аня відсахується. Інші дівчата завмирають, вирячивши очі, збиваються до купи, мов перелякані вівці, поки він іде до мене.

Удар такий швидкий, що я не встигаю зреагувати. Падаю на коліна, на кілька секунд усе навколо стає темним. Аніні крики

здаються такими далекими. Тоді приходить пульсуючий біль у щелепі. Відчуваю смак крові. Бачу, як вона яскраво скрапує на каміння.

— Вставай. Ну, вставай! І так уже час змарнували.

Хитаючись, підводжуся на ноги. Очі Ані сповнені жаху.

— Міло, будь чемна! — шепоче вона. — Мусимо робити те, що вони кажуть! Ноги вже не болять, чесно. Я можу йти.

— Тепер зрозуміла? — питає в мене чоловік. Тоді розвертається й люто зиркає на інших дівчат. — Бачите, що може статися, якщо мене розізлили? Якщо огризатися? Тепер ходіть!

Дівчата різко починають дертися вперед гирлом річки. Аня хапає мене за руку, тягне за собою. Я надто ошелешена, щоб опиратися, тож шкутильгаю за нею, ковтаючи кров, ледве бачу перед собою дорогу.

Іти лишилося недовго. Ми видираємося на інший берег, проходимо через лісопосадку — і от раптом уже стоїмо на неасфальтованій дорозі.

На нас чекають два фургони.

— Вишикуйтеся, — командує наш водій. — Ну, хутко. Вони хочуть на вас подивитися.

Ми спантелічені, однак шикуюмося — сім утомлених дівчат, в яких болять ноги, а одяг весь у пилюці.

Із фургонів виходять четверо чоловіків, вітаються з водієм англійською. Американці. Уздовж нашого ряду повільно проходить кремезний чолов'яга, оглядає нас. На голові в нього бейсболка, і він схожий на попеченого сонцем фермера, який інспектує своїх корів. Зупиняється переді мною, супитися:

— А з цією що сталося?

— Огризалася, — відповідає водій. — Це лише синець.

— Однаково вона надто кощава. Кому така потрібна?

Він знає, що я розумію англійську? Його це взагалі обходить? Думаю: може, я й кощава, а в тебе пика свиняча.

Чолов'яга нарешті переводить погляд на інших дівчат.

— Гаразд, — каже й розпливається в хижій посмішці. — Побачимо, що вони мають.

Водій дивиться на нас.

— Знімайте одяг, — наказує він російською.

Ми шоковано витріщаємося на нього. До цієї миті я трималася за крихітну надію на те, що жінка в Мінську казала правду, що вона домовилася про роботу в Америці для нас. Що Аня доглядатиме трьох маленьких дівчаток, а я продаватиму сукні у весільному салоні. Навіть коли водій забрав наші паспорти, навіть поки ми шкандибали цією дорогою, я думала: усе ще може бути добре. Це ще може бути правда.

Жодна з нас не ворушиться. Нам досі не віриться в те, що він наказав.

— Ви мене чули? — питає водій. — Що, усі хочете бути схожі на неї?

Він тицяє на моє набрякле обличчя, яке досі гуде від удару.

— Бігом.

Одна з дівчат хитає головою і плаче. Це викликає в нього лють. Від ляпаса її голова наче відлітає набік, вона мало не падає. Водій смикає її за руку, хапає блузку й розриває її. Дівчина кричить, намагається його відштовхнути. Другий удар кидає її на землю. Відтак підходить водій і дає їй добрячого копняка під ребра.

— Ну що, — розвертається він до нас, — хто хоче бути наступною?

Одна з дівчат починає метушливо розстібати гудзики. Ми всі слухаємося, знімаємо сорочки, розстібаємо спідниці й штани. Навіть Аня, маленька сором'язлива Аня, слухняно стягує свій топ.

— Усе, — наказує водій. — Усе знімайте. Чого копаєтеся, сучки? Скоро навчитеся робити це швидко.

Він підходить до дівчини, яка стоїть, закривши груди схрещеними руками. Близну вона не зняла. Чоловік береться за пояс трусів, і дівчина здригається, коли він різко опускає їх.

Чотири американці оточують нас, немов вовки, їхні погляди жадібно блукають нашими тілами. Аню так трусить, що я чую, як цокотять її зуби.

— Проведу цій тест-драйв.

Одна з дівчат схлипує, коли її висмикують з ряду. Чоловік навіть не завдає собі клопоту щось приховати — кладе дівчину обличчям на капот, розстібає свої штани й встромляється в неї. Вона скрикує.

Підходять інші, роблять свій вибір. Раптом Аню відтягують від мене. Я намагаюсь її затримати, але водій викручує мені руку.

— Тебе ніхто не хоче, — каже він.

Пхає мене до фургону й замикає там.

Крізь вікно я все бачу, все чую. Як регочуть чоловіки, як борсаються дівчата, як кричать. На це нестерпно дивитися — утім, відвернутись я не можу.

— Міло! — верещить Аня. — Міло, допоможи!

Я гачу в зачинені двері, відчайдушно намагаючись дістатися до неї. Чоловік повалив її на землю, розсунув їй ноги, утиснув зап'ястки у бруд. Вона міцно заплющила очі від болю. Я теж кричу, б'ю кулаками у вікно, та пробитися не в зможу.

Коли чоловік закінчує, бачу, що він вимазаний її кров'ю. Застібає штани й голосно промовляє:

— Добре. Дуже добре.

Я дивлюся на Аню. Спочатку мені здається, що вона мертва, бо лежить і не ворухиться. Чоловік навіть не дивиться на неї — він дістає з наплічника пляшку води й п'є, довго. Він не бачить, як Аня повертається до життя.

Раптом вона підводиться й починає бігти.

Вона мчить у пустелю, я притискаю долоні до скла. *Швидше, Аню! Біжи. Біжи!*

— Гей! — гукає інший чоловік. — Одна тікає!

Аня біжить. Вона боса, гола, гостре каміння ріже їй ноги. Але попереду — відкрита пустеля, і вона не спотикається.

Не озирайся. Біжи! Біжи...

Від звуку пострілу холоне кров.

Аню кидає вперед, вона падає на землю. Але вона ще не переможена. Їй удається звестися на ноги, вона робить кілька

хитких кроків, наче п'яна, тоді падає на коліна. Тепер вона повзе, кожен дюйм — це боротьба, це триумф. Тягнеться вперед, мов намагається вхопитися за руку допомоги, яку ніхто з нас не бачить.

Лунає другий постріл.

Коли Аня падає цього разу, вона вже не підводиться.

Водій засовує пістолет за ремінь, озирається на дівчат. Усі плачуть, охопивши себе руками, і дивляться в пустелю, на Аніне тіло.

— Оце шкода, — каже чоловік, який її зґвалтував.

— Забагато клопоту за ними бігати, — каже водій. — Усе одно лишилося ще шість, є з чого обрати.

Вони спробували товар, тепер починають торгуватися. Закінчивши, ділять нас, наче худобу, по три дівчини в кожен фургон. Я не чую, скільки за нас заплачено, знаю тільки, що я — бонус, наче додаток до основної угоди.

Коли ми від'їжджаємо, я озираюся на тіло Ані. Вони не завадали собі клопоту її поховати; вона лежить, відкрита сонцю й вітру, і над нею вже кружляють голодні птахи. За кілька тижнів від неї нічого не залишиться. Вона зникне, як от зараз зникаю я, у землі, де ніхто не знає мого імені. В Америці.

Ми звертаємо на шосе. Я бачу знак: US 94.

2

Докторка Мора Айлс увесь день не дихала свіжим повітрям. З сьомої години ранку вона вдихала запах смерті – такий знайомий, що сморід органів, відкритих розтином холодної шкіри, давно не викликав бажання відсахнутися. Поліцейські, які час від часу спостерігають за розтинами, зазвичай не такі стоїки. Іноді Мора вловлювала аромат мазі «Вікс», якою вони мастили ніздрі, щоб перебити сморід. Іноді навіть мазь не рятувала, і вона бачила, як у спостерігачів раптом підгиналися коліна й вони схилилися над умивальником. На відміну від неї, копи не звикли до різкої терпкості формаліну чи сірчаності гниття перетинок.

Сьогодні до цього букету запахів додалася недоречна соловкава нота аромату кокосової олії, що йшла від шкіри місіс Глорії Ледер, яка лежала на столі для аутопсії. Їй було п'ятдесят років, розлучена жінка з широкими стегнами, важкими грудьми та блискучим рожевим лаком на нігтях пальців ніг. Краї купальника, в якому її й знайшли біля басейну, відзначала глибока темна засмага. Бікіні: не найпринадніший вибір для обвислого тіла середнього віку. «Коли я востаннє мала нагоду вдягнути купальник?» – подумала Мора й відчула спалах абсурдних заздрощів до місіс Глорії Ледер, яка останні миті свого життя насолоджувалася теплим літнім днем. Був уже майже серпень, а Мора жодного разу не вибралася на пляж, не сиділа біля басейну, навіть на задньому дворі не засмагала.

— Ром з колою, — сказав молодий коп, що стояв у неї в ногах. — Здається, у склянці було саме це, вона біля шезлонга стояла.

Мора вперше бачила офіцера Б'юкенена в своєму моргу. Він змушував її нервуватися — метушливо посмикував паперову маску, переступав з ноги на ногу. На вигляд хлопчина був надто юний для копа. Вони всі починали здаватися надто молодими.

— Ви проаналізували вміст склянки? — запитала вона офіцера Б'юкенена.

— Ем... ні, мем. Я понюхав. Вона точно пила ром з колою.

— О дев'ятій ранку?

Мора глянула через стіл на свого асистента, Йошиму. Він мовчав, як завжди, але вона побачила, як піднялася одна темна брова — красномовнішого коментаря від нього годі було й чекати.

— Випила вона небагато, — відповів офіцер Б'юкенен. — Склянка була майже повна.

— Гаразд, — мовила докторка Айлс. — Подивімося на спину. Вони з Йошимою перекотили тіло на бік.

— На стегні татуювання, — відзначила Мора. — Маленький блакитний метелик.

— Боже, — протягнув Б'юкенен. — І це в її віці?

Мора підняла на нього очі.

— Вважаєте, що п'ятдесят — це вже старість, чи не так?

— Ну... це вік моєї мами.

«Обережніше, хлопче. Я лише на десять років молодша».

Вона взяла скальпель і почала різати. Це була вже п'ята аутопсія того дня, і працювала докторка Айлс швидко. Доктор Костас був у відпустці, минулого вечора сталася велика автомобільна аварія, тож холодильна кімната зранку була повна мішків з тілами. І поки вона працювала, надолужуючи, привезли ще два тіла. Цим уже доведеться почекати до завтра. Усі адміністративні працівники вже роз'їхалися, і Йошима все поглядав на годинник — йому теж помітно не терпілося потрапити додому.

Мора розрізала шкіру, розкрила живіт і грудну клітку. Вийняли мокрі органи, поклала на дошку для розтину. Глорія Ледер помалу відкривала свої таємниці: укрита жиром печінка красномовно свідчила про надмір рому й коли, матку вкривали фіброїдні вузлики.

А коли нарешті було розкрито череп, відкрилася й загадка її смерті. Мора побачила її, піднявши мозок зтягнутими в рукавички руками.

— Субарахноїдальний крововилив, — констатувала вона й подивилася на Б'юкенена. Той був значно блідіший, ніж коли вперше переступив цей поріг. — Імовірно, ця жінка мала ягідну аневризму — слабе місце в одній з артерій основи мозку. Підвищений тиск міг погіршити її стан.

Б'юкенен ковтнув слину, не зводячи погляду зі шматка шкіри, який був скальпом Глорії Ледер, а тепер звисав, закриваючи обличчя. Саме це зазвичай найбільше їх жахало: коли обличчя згорталося, мов зношена гумова маска, вони всі кривилися чи відверталися.

— То... хочете сказати, що це природна смерть? — тихо спитав він.

— Саме так. Це все, що вам потрібно було побачити.

Юнак уже зривав з себе халат, відступаючи від столу.

— Мені треба на свіже повітря...

«Мені теж, — подумала Мора. — Літній вечір, треба полити сад, і я за день навіть не виходила звідси».

Але минула година, а вона досі була в бюро, сиділа за своїм столом, переглядаючи лабораторні записи й надиктовуючи звіти. Хоча вона й перевдяглася, здавалося, що запахи моргу нікуди не поділися: жодна кількість води й мила не могла їх знищити, бо насправді їх зберігала пам'ять. Вона взяла диктофон і почала надиктовувати звіт щодо Глорії Ледер.

— Жінка п'ятдесяти років, знайдена на шезлонгу біля басейну свого житлового комплексу. Жінка добре розвинута, добре харчувалася, візуальних ознак травм немає. Під час внутрішнього

огляду на животі знайдено шрам, імовірно від апендектомії. Маленьке татуювання метелика на...

Мора завагалася, уявляючи татуювання. Воно було на лівому чи на правому стегні? «Боже, як я втомилася, — подумала вона. — Не можу пригадати». Деталь була незначна, вона не впливала на її висновки, та все ж судмедекспертка ненавиділа неточність.

Вона встала з-за столу, рушила спорожнілим коридором до сходової клітини, кроки відлунювали на бетонних сходинок. У лабораторії Мора ввімкнула світло й побачила, що Йошима, як завжди, залишив усе в стерильному стані: вимиті столи блищать, підлога заметена начисто. Вона пройшла до холодильника, відчинила важкі двері. З-за них вирвалися пасма туману. Мора невпевнено вдихнула, наче перед зануренням у брудну воду, і ввійшла до холодильника.

Вісім каталок були зайняті; переважно чекали на працівників похоронних бюро. Рухаючись між ними, вона перевіряла бирки, поки не знайшла Глорію Ледер. Розстібнула мішок, просунула руки під сідниці трупа й перекотила його набік, поки не побачила татуювання.

Воно було на лівому стегні.

Мора знову застібнула мішок і вже збиралася зачинити двері, аж ось завмерла. Розвернулася, вдивляючись у холодну кімнату.

«Невже я справді щось почула?»

Увімкнувся кондиціонер, з-за решіток полинуло крижане повітря. «Так, оце й усе, — подумала вона. — Кондиціонер. Або компресор холодильника. Або вода у трубах. Час додому». Вона так утомилася, що їй почало вчуватися.

Вона знову розвернулася, збираючись іти.

І знову завмерла. Озирнулася, вдивилася в ряд мішків з тілами. Серце калатало так гучно, що зараз нічого, окрім його стукоту, чути не було.

«Там щось поворухнулось. Я впевнена».

Мора розстібнула перший мішок, подивилася на чоловіка з зашитими грудьми. «Розтин було проведено, — подумала вона. — Цей точно мрець».

«То котрий з них? Котрий видає звуки?».

Вона різко розстібнула наступний, побачила вкрите синцями обличчя, пробитий череп. «Мрець».

Тремтячими руками розстібнула третій мішок. Пластик розійшовся, відкривши бліде обличчя молодої жінки з чорним волоссям і синюшними вустами. Розкривши зіпер до кінця, докторка Айлс відкрила мокру блузку, що прилипла до білої плоті, блиск холодних крапель води на шкірі. Розстібнувши блузку, побачила повні груди, тонку талію. Торс був цілий, скальпель патологоанатома його не торкався. Пальці на руках і ногах були пурпурові, руки пронизані синім.

Мора притисла пальця до шиї жінки, відчула дотик крижаної шкіри. Схилилася до її вуст, чекаючи на найтихіше дихання, найслабший порух повітря проти щоки.

Мертва розплющила очі.

Мора зойкнула й відсахнулася, врізалася в каталку за спиною й мало не впала, коли та покотилася. Виструнчилася й побачила, що очі жінки широко розплющені, та не сфокусовані. Синюшні губи рухалися, формуючи нечутні слова.

«Витягти її з холодильника! Зігріти!».

Мора взялася штовхати каталку до дверей, але та не піддавалася: у паніці судмедекспертка забула розблокувати колеса. Тож зараз різко натиснула на важіль і знову штовхнула. Цього разу каталка з брязкотом покотилася з холодильника до теплішої приймальної зони.

Очі жінки знову заплющилися. Схилившись до неї, Мора не відчула дихання на її вустах. «Господи Ісусе. Я не можу тепер тебе втратити».

Вона нічого не знала про незнайомку — ані імені, ані медичної історії. Ця жінка могла аж киштіти вірусами, і все одно Мора накрила її рот своїм — і мало не зблювала від присмаку холодної

плоті. Тричі глибоко видихнула, притисла пальці до шиї, шукаючи пульсу.

«Це все моя уява? Це свій пульс я відчуваю, він б'ється в моїх пальцях?»

Вона схопила телефонну слухавку зі стіни, набрала 911.

— Оператор слухає.

— Це докторка Айлс із бюро судово-медичної експертизи. Потрібна швидка. Тут жінка з зупинкою дихання...

— Перепрошую, бюро судово-медичної експертизи?

— Так! Задній вхід, одразу за вантажним майданчиком. Ми на Олбані-стріт, через дорогу від медичного центру!

— Негайно відправляю швидку.

Мора поклала слухавку. Знову втамувала огиду й притисла губи до вуст жінки. Ще три швидкі видихи, пальці знову на сонній артерії.

Пульс. Пульс точно був!

Раптом вона почула хрипіння, кашель. Жінка втягувала повітря, у горлі клекодав слиз.

«Будь зі мною. Дихай, дівчино. Дихай!»

Гучний сигнал повідомив про прибуття швидкої. Мора розчахнула двері, примружилася від спалахів. Швидка під'їхала до платформи, вистрибнули двоє парамедиків із сумками.

— Вона тут! — гукнула Мора.

— Досі зупинка дихання?

— Ні, уже дихає. І я відчуваю пульс.

Двоє чоловіків забігли до будинку й зупинилися, дивлячись на жінку на каталці.

— Господи, — промимрив один із них. — Це що, мішок для тіла?

— Я знайшла її в холодильнику, — відповіла Мора. — Вона, напевно, переохолоджена.

— Боже. Це як у паршивому кошмарі.

Із сумок з'явилася киснева маска та крапельниці. На жінку почепили сенсори ЕКГ. Повільний синусний ритм блимав на

екрані, як малюнок ручки лінивого мультиплікатора. У жінки билося серце, вона дихала, та все одно здавалася мертвою.

Закріплюючи турнікет на млявій руці, парамедик запитав:

— Що з нею сталося? Як вона сюди потрапила?

— Я нічого про неї не знаю, — відповіла Мора. — Спустилася перевірити інше тіло й почула, як вона ворушиться.

— І часто у вас таке трапляється?

— У мене це вперше.

І вона щиро сподівалася, що це було й востаннє.

— Довго вона пролежала в холодильнику?

Мора глянула на дошку, на якій занотовувалися надходження дня, і побачила, що невідому привезли до моргу близько полудня. «Вісім годин тому. Вісім годин у пластиковому савані. Що, якби вона опинилася в мене на столі? Якби я розрізала їй груди?». Покопирсавшись у кошику прийому, Мора знайшла конверт із документацією щодо жінки.

— Її привезла пожежно-рятувальна бригада з Веймута, — сказала вона. — Вочевидь, утоплення...

— Ого, легше!

Парамедик увів голку крапельниці у вену, і пацієнтка різко смикнулася, забилася в судомах на каталці. Місце уколу магічно посиніло, кров із пробитої вени полилася під шкіру.

— Чорт, загубив. Допоможіть притримати її!

— Слухай, ця дівчина зараз устане й піде.

— Вона дуже опирається. Не можу поставити крапельницю.

— То перекладімо її на носі — і вперед.

— Куди ви її повезете? — запитала Мора.

— Через дорогу, до приймального. Якщо у вас є папери, їм знадобиться копія.

Мора кивнула.

— Там і зустрінемося.

Біля вікна реєстрації до приймального відділення вишикувалася довга черга пацієнтів, і медсестра за столом ніяк не реагувала

на Морині спроби привернути її увагу. У такий вечір лише відрізана кінцівка й фонтани крові виправдали б спроби пробитися до початку черги, та Мора не зважала на гнівні зиркання пацієнтів і проштовхалася до вікна. Постукала по склу.

— Мусите дочекатися черги, — сказала медсестра.

— Я докторка Айлс. У мене папери пацієнтки, лікареві вони знадобляться.

— Якої пацієнтки?

— Жінки, яку щойно привезли з закладу через дорогу.

— Ви про пані з моргу?

Мора завагалася, раптом збагнувши, що вся черга чує кожне їхнє слово.

— Так.

Більше вона нічого не сказала.

— Тоді проходите. На вас чекають — з нею є проблеми.

Задзиччали, відмикаючись, двері, Мора проштовхалася всередину, у лікувальну зону. І одразу ж побачила, про які «проблеми» велося медсестрі. Невідому ще не перевезли до палати, вона лежала в коридорі, закутана в зігрівальну ковдру. Двоє парамедиків і медсестра марно намагалися її стримати.

— Затягуй ремінь!

— Чорт... знову руку випростала...

— Облиш кисневу маску, вона тут не потрібна.

— Обережно, крапельниця! Вона випаде!

Мора кинулася до каталки, схопила пацієнтку за зап'ясток, поки вона не вирвала з вени катетер. Довге чорне волосся ляснуло Мору по обличчю, коли жінка спробувала викрутитися. Лише двадцять хвилин тому вона була синьогубим трупом у мішку, а тепер її заледве втримували, життя поверталось до тіла.

— Тримайте. Тримайте руку!

Звук зародився глибоко в горлі жінки, то був стогін пораненого звіра. Тоді вона закинула голову, і крик перетворився на надприродний вереск. Мора подумала, що це щось нелюдське,

і волосинки на шиї стали сторчма. «Господи, що саме я повернула з того світу?»

— Послухай мене. *Послухай!* — звеліла Мора. Вона охопила долонями голову жінки, вдивилась у спотворене панікою обличчя. — Я не допущу, щоб з тобою щось сталося. Обіцяю. Дозволь тобі допомогти.

Від звуку Мориного голосу жінка завмерла. Блакитні очі подивилися на неї, розширені зіниці були схожі на чорні ставки.

Одна з медсестер почала тихенько намотувати ремінь їй на руку.

«Ні, — подумала Мора. — Не робіть цього».

Ремінь торкнувся шкіри пацієнтки, вона смикнулася, наче обпеклася. Рука злетіла, і Мора відсахнулася: щока горіла від удару.

— Допоможіть! — закричала медсестра. — Можна сюди лікаря Катлера?

Із однієї з палат з'явилися лікар і ще одна медсестра, Мора позадкувала, щока аж пульсувала. Гармидер привернув увагу пацієнтів із приймального відділення. Мора бачила, як вони жадібно вдивляються у скляну перегородку, спостерігаючи за сценою, значно цікавішою за будь-яку серію «Швидкої допомоги».

— Чи є в неї алергії? — запитав лікар.

— Медичної картки немає, — відповіла медсестра.

— Що тут відбувається? Чому вона неконтрольована?

— Ніхто не знає.

— Гаразд. Гаразд, п'ять міліграмів галдолу внутрішньовенно.

— Крапельниця випала!

— Тоді внутрішньом'язово. Коліть уже! І валіуму дайте, поки вона себе не поранила.

Жінка знову заверещала, коли голка пробила їй шкіру.

— Що ми про неї знаємо? Хто вона? — Лікар раптом помітив Мору. — Ви родичка?

— Я викликала швидку. Докторка Айлс.

— Її лікарка?

Перш ніж Мора встигла відповісти, один із парамедиків мовив:

— Вона судмедекспертка. Це та пацієнтка, яка отямилася в моргу.

Лікар витріщився на Мору.

— Ви жартуєте.

— Я помітила, як вона ворухиться в холодильнику, — відповіла Мора.

Він недовіжливо реготнув:

— Хто констатував смерть?

— Її привезла пожежно-рятувальна служба Веймута.

Лікар глянув на пацієнтку.

— Що ж, зараз вона точно жива.

— Лікаря Катлере, друга палата порожня, — гукнула медсестра. — Можемо перевезти її туди.

Каталку з жінкою покотили далі коридором до палати, Мора пішла слідом. Жінка борсалася дедалі слабше, піддаючись дії галдолу та валіуму. Медсестри взяли кров, приєднали д्रो-ти ЕКГ. На моніторі з'явився серцевий ритм.

— Гаразд, докторко Айлс, — сказав лікар приймального, посвітивши жінці в очі. — Розповідайте.

Мора розгорнула конверт із копіями паперів, оформлених на тіло.

— Я зачитаю вам інформацію з документів для перевезення, — сказала вона. — О восьмій ранку пожежно-рятувальна служба Веймута прийняла виклик з яхт-клубу «Світанок», члени якого побачили тіло в затоці Гінґем. Коли її дістали з води, ознак дихання та пульсу не було. Документів не було. На місці викликали поліцію штату, детектив дійшов висновку, що це, найімовірніше, нещасний випадок. До нашого бюро її привезли опівдні.

— І ніхто не помітив, що вона жива?

— Вона прибула, коли в нас було повно інших справ. Аварія на I-95. Ми не встигли провести аутопсії навіть за минулий день.

— Уже майже дев'ята. Ніхто не оглядав цю жінку?

— Мертві не мають невідкладних станів.

— Тож ви просто залишаєте їх у холодильнику.

— Поки не матимемо на них час.

— Що, якби сьогодні ви її не почули? — розвернувся до неї лікар. — Тобто вона могла б пролежати там до завтра?

Мора відчула, як від сорому запекло щоки.

— Так, — визнала вона.

— Лікарю Катлере, у реанімації є вільне ліжко, — сказала медсестра. — Перевести її туди?

Він кивнув.

— Ми не знаємо, що вона могла прийняти, тож я волію за нею постежити. — Лікар подивився на пацієнтку, яка вже заплющила очі. Її вуста продовжували ворухитися, мовби в мовчазній молитві. — Ця бідолашна раз уже померла. Не допустімо цього вдруге.

Шукаючи ключі в сумочці, намагаючись відімкнути двері, Мора чула, як у будинку дзвонить телефон. Коли дісталася до вітальні, дзвінки припинилися. Хай би хто це був, повідомлення не лишили. Вона перебрала останні номери на ідентифікаторі, але імені не впізнала. Зої Фоссі. Помилилася номером?

«Я відмовляюся ще й за це переживати», — подумала Мора й рушила до кухні.

Тепер задзвонив мобільний. Вона викопала його з сумочки й побачила на екрані ім'я колеги, доктора Ейба Брістола.

— Алло, Ейбе?

— Моро, не хочете просвітити мене щодо того, що сьогодні сталося в лікарні?

— Ви вже знаєте?

— Уже отримав три дзвінки. «Глоуб», «Гералд». І від місцевої телестанції.

- Що репортери кажуть?
- Усі питають про мертву жінку, яка прийшла до тями. Кажуть, її щойно привезли до медичного центру. Я взагалі не розумів, чого від мене хочуть.
- О Господи. Як преса так швидко дізналася?
- То це правда?
- Я збиралася вас набрати... — Вона зупинилася. У вітальні дзвонив телефон. — У мене інший дзвінок. Ейбе, можна я вам перетелефоную?
- Якщо обіцяєте все розповісти.
- Вона побігла до вітальні, взяла слухавку.
- Докторка Айлс.
- Це Зої Фоссі, новини Шостого каналу. Можете дати коментар щодо...
- Уже майже десята година, — обрубала Мора. — Це домашній телефон. Якщо хочете поговорити, зателефонуйте мені на роботу в службовий час.
- Стало відомо, що сьогодні в моргу отямилася жінка.
- Я не даю коментарів.
- Джерела стверджують, що і штатний слідчий, і пожежники у Веймуті визнали її мертвою. Хтось у вашому бюро дійшов такого ж висновку?
- Бюро судово-медичної експертизи не залучене до цього визначення.
- Але жінка була під вашою опікою, так?
- Ніхто в нашому бюро не констатував смерть.
- Кажете, це провина пожежного департаменту Веймута й поліції? Як хтось може так помилитися? Чи ж не очевидно, що людина жива?
- Мора поклала слухавку.
- Майже одразу ж телефон задзвонив знову. На екрані висвітився інший номер.
- Вона взяла слухавку:
- Докторка Айлс.

— Це Дейв Розен, Асошіейтед Пресс. Вибачте, що потурбував, але ми розслідуємо звістку про молоду жінку, яку привезли до судмедекспертів і яка прийшла до тями в мішку. Це правда?

— Звідки ви взагалі про це знаєте? Це вже другий дзвінок.

— Підозрюю, що дзвінків буде значно більше.

— І що вам про це сказали?

— Що веймутські пожежники привезли її в морг сьогодні вдень. А ви виявили, що вона жива, й викликали швидку. Я вже говорив з лікарнею, кажуть, що вона у важкому стані, але стабільна. Усе правильно?

— Так, але...

— Вона справді була в мішку для трупів, коли ви її знайшли? Лежала там застібнута?

— Ви робите з цього сенсацію, це занадто.

— Хтось у вашому бюро має рутинний обов'язок перевіряти тіла, які надходять? Щоб переконатися, що вони мертві?

— Зранку я матиму для вас заяву. Добраніч.

Мора поклала слухавку. Висмикнула дріт із телефона, поки він не задзвонив знову. Тільки так вона зможе поспати. Дивлячись на мовчазний телефон, подумала: «Як, у дідька, новина так швидко розійшлася?»

Тоді вона пригадала свідків у приймальному відділенні лікарні — службовці, медсестри, санітари. Пацієнти, які чекали прийому й спостерігали крізь скляну перегородку. Будь-хто з них міг узяти телефон, один дзвінок — і побігли чутки. Ніщо не поширюється швидше за похмурі плітки. Мора подумала: «Завтра буде справжнє випробування, треба до нього підготуватися».

Вона взяла мобільний, набрала Ейба.

— Маємо проблему.

— Я зрозумів, — сказав він.

— Не говоріть з пресою. Я напишу заяву. Уже вимкнула домашній телефон на ніч. Якщо буду потрібна — я на мобільному.

— Ви готові з цим розбиратися?

— А хто ще це робитиме? Це я її знайшла.

– Ви ж розумієте, Моро, що це буде новина національного масштабу.

– З АП вже телефонували.

– Господи Йсусе. Говорили з Управлінням громадської безпеки? Вони очолюватимуть розслідування.

– Здається, далі я телефонуватиму саме їм.

– Вам потрібна допомога в підготовці заяви?

– Потрібен час над нею попрацювати. Завтра буду пізніше. Стримуйте їх, поки не дістануся бюро.

– Напевно, заведуть судову справу.

– Нас немає в чому звинуватити, Ейбе. Ми нічого поганого не зробили.

– Байдуже. Готуйтеся.

3

— Чи ви урочисто присягаєтеся, що свідчення, яке ви збираєтеся дати суду на цьому слуханні, — це правда, сама правда й нічого, крім правди, і хай допоможе вам Бог?

— Присягаюся, — сказала Джейн Ріццолі.

— Дякую. Можете сісти.

Джейн відчувала, що всі очі в залі суду стежать за тим, як вона важко опускається на стілець свідка. Люди почали витріщатися, щойно вона перевальцем увійшла до зали суду — щиколотки набрякли, череву здувається під широкою сукнею для вагітних. Вона засовалася на стільці, намагаючись влаштуватися зручніше, набути владного вигляду, але було спекотно, і вона вже відчувала, як на чолі виступає краплями піт. Спітніла, метушлива, вагітна поліцейка. Авжеж, дуже владна постать.

Гері Сперлок, помічник окружного прокурора округу Саффорд, підвівся для опитування. Джейн знала, що це спокійний і ретельний прокурор, тож за перший раунд вона не хвилювалася. Не зводила очей зі Сперлока, ігноруючи обвинувачуваного, Біллі Вейна Ролло, який згорбився біля своєї адвокатки й пильно дивився на Джейн. Вона знала, що Ролло намагався залякати її своїм злим поглядом. Він був подібний на багатьох інших знайомих їй засранців, і в цьому погляді не було нічого нового. Остання надія невдахи.

— Назвіть, будь ласка, суду ваше ім'я та прізвище по літерах, — сказав Сперлок.

— Детектив Джейн Ріццолі. Р-І-Ц-Ц-О-Л-І.

– Ваша професія?

– Детектив відділу розслідування вбивств, департамент поліції Бостона.

– Розкажіть нам про вашу освіту та досвід роботи.

Джейн знову засовалася: від твердого стільця почала боліти спина.

– Я отримала диплом молодшого спеціаліста з кримінальної юстиції в коледжі Массачусетс-Бей. Після навчання в поліцейській академії Бостона працювала патрульною в Бек-Бей і Дорчестері.

Вона скривилася, коли дитина сильно копнула зсередини. «Заспокойся там. Мама дає показання». Сперлок чекав на відповідь, тож вона продовжила:

– Два роки працювала детективом у відділі боротьби з наркотиками. Відтак, два з половиною роки тому, перевелася до відділу вбивств, до якого нині й приписана.

– Дякую, детективе. Тепер я хотів би розпитати вас про події, які відбулися третього лютого цього року. До району Роксбері вас привела службова потреба. Правильно?

– Так, сер.

– За адресою бульвар Малколма Ікс, 4280, правильно?

– Так. Це багатоквартирний будинок.

– Розкажіть нам про цей візит.

– Приблизно о чотирнадцятій тридцять ми з моїм напарником, детективом Баррі Фростом, прибули за цією адресою, щоб опитати мешканку квартири 2b.

– Стосовно чого?

– Це стосувалося розслідування вбивства. Мешканка квартири 2b була знайомою жертви.

– Отже, вона не була підозрювана в тій справі?

– Ні, сер. Як підозрювана вона не розглядалася.

– Що було далі?

– Ми постукали у двері квартири 2b, коли почули жіночий крик. Він лунав із квартири через коридор, 2e.

– Можете описати цей крик?

— Я б описала його як крик страждання. Страху. Ще ми почули кілька гучних ударів, наче падали меблі. Або когось кидали на підлогу.

— Протестую! — підвелася захисниця, висока білявка. — Це лише припущення. Вона не була в квартирі й нічого не бачила.

— Підтримую, — мовив суддя. — Детективе Ріццолі, будь ласка, утримайтеся від здогадок про те, чого ви бачити не могли.

«Навіть якщо це не просто клята здогадка? Бо саме це там і відбувалося. Біллі Вейн Ролло гатив свою дівчину головою об підлогу».

Джейн проковтнула роздратування й виправилася:

— Ми почули в квартирі голосний гуркіт.

— І що ви зробили?

— Ми з детективом Фростом негайно постукали у двері 2е.

— Ви сказали, що це поліція?

— Так, сер.

— І що було...

— Це паскудна брехня, — сказав обвинувачуваний. — Вони не сказали, що копи!

Усі подивилися на Біллі Вейна Ролло, а він не зводив очей із Джейн.

— Дотримуйтеся тиші, містере Ролло, — наказав суддя.

— Вона ж бреше!

— Захиснице, опануйте свого клієнта, або ж його виведуть із зали суду.

— Цс-с, Біллі, — пробуркотіла адвокатка. — Ти робиш тільки гірше.

— Гаразд, — сказав суддя. — Містере Сперлоку, можете продовжувати.

Помічник прокурора кивнув і розвернувся до Джейн.

— Що сталося після того, як ви постукали у двері квартири 2е?

— Відповіді не було. Але ми все одно чули крики. Удари. Тож прийняли спільне рішення, що в небезпеці може бути людське життя й нам слід увійти до квартири, маємо ми на це згоду чи ні.

Літературно-художнє видання

ГЕРПІТСЕН Тесс
Смертниці
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Є. Шишацький*

Підписано до друку 24.06.2020.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «FranklinGothic». Ум. друк. арк. 17,64.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57



- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Геррітсен Т.

Г39 Смертниця : роман / Тесс Геррітсен ; пер. з англ. О. Оксеніч. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. —
336 с.

ISBN 978-617-12-8093-9

ISBN 978-1-101-88527-7 (англ.)

Мертва дівчина в морзі виявляється... живою. Патологоанатом Мойра Айлз помічає це випадково і рятує її. Проте смертниця не квапиться дякувати. Вона вбиває охоронця й бере у заручники працівників та пацієнтів лікарні. Серед них — вагітна детектив Джейн Ріццолі. Мора і чоловік Джейн, ФБР-івець Гебріел, намагаються з'ясувати, кому і за що мститься незнайомка. Але вашингтонський спецзагін, який вривається до лікарні, розстрілює смертницю. В останню мить дівчина встигає шепнути Джейн одну-єдину фразу. Це — ключ, за допомогою якого можна відімкнути двері від злочинних секретів найвищих владних ешелонів США.

УДК 821.111(73)



Убивця вдирається в домівки самотніх жінок. Він не просто їх вбиває. Він виробляє з ними таке, через що здобув прізвисько Хірург... Душогуб ретельно відтворює стиль серійного маніяка, вбитого два роки тому. А головною його ціллю стає остання жертва попередника, якій дивом удалося вціліти. Життя Кертрін Корделл знову під загрозою...

Минув рік з того дня, як детектив Джейн Ріццолі відправила за ґрати серійного вбивцю Воррена Гойта на прізвисько Хірург. Тоді вона дивом урятувалася від його скальпеля. І от на вулицях міста з'явився новий убивця. Він так само, як і Гойт, залишає на місці злочину акуратно складену нічну сорочку. Джейн здогадується, що в Хірурга з'явився асистент. А незабаром приходить звістка: Гойт втік із в'язниці. Злочинці об'єдналися. Детектив розуміє, що наступною жертвою має стати вона...





Мора Айлс бачила чимало страшних речей. Коли працюєш судмедекспертом, уже не боїшся смерті. На секційний стіл потрапило тіло жінки, як дві краплини води схожої на Мору. Судмедексперта охопив справжній жах. Хто ця незнайомка? Загадкова сестра-близнючка? Чи це просто збіг? Але якщо так, то на кого насправді полював убивця: на цю дівчину чи на Мору? Можливо, це попередження? Час знайти відповіді на всі запитання, виперевдивши вбивцю та вийшовши на слід того, хто роками уникав правосуддя...

Бостон приголомшує жахлива звістка: у місцевому монастирі жорстоко вбито молоду послушницю. А незабаром стається ще одне вбивство: у закинутому ресторані знайдено понівечене тіло невідомої жінки. Здається, що ці два злочини аж ніяк не пов'язані між собою. Детектив Ріццолі та судмедексперт Айлс починають складне розслідування. Крок за кроком вони заглиблюються в минуле жертв. Незабаром вони дізнаються, що у священних стінах монастиря коїлося таке, про що черниці воліли б мовчати. Спокуси та страшні секрети, таємниці індійського селища Бара, моторошні події минулого... І тепер прийшов час спокути...

